

alvorligt, når regeringen snakker om demokrati og åbenhed og henviser til, at det skal vi have en bred debat om om et par måneder, når der kommer en udvalgsbetænkning, når man så, to måneder før det sker, afskærer en bestemt gruppe på arbejdsmarkedet fra at få indflydelse på, hvordan deres tillægspensionsmidler skal forvaltes.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg kan forstå, at Venstre er meget optaget af demokratiet og åbenheden omkring lønmodtagerfondene, og at man specielt er bekymret for de lønmodtagere, der er med i organisationer, som ikke er med i hovedorganisationerne. Hr. Løkke Rasmussen nævnte også, at der også er lønmodtagere, som ikke er organiserede, og de er jo slet ikke med.

Var konsekvensen af dette så ikke at sige, at der skulle foretages direkte valg, som vi har peget på flere gange i SF? Så gælder det jo alle, der har en konto i dyrtidsfonden, og alle, der er medlem af ATP, så er det hele kredsen af lønmodtagere. Så er der da tale om åbenhed, så er der tale om direkte demokrati frem for det nuværende indirekte demokrati. Det vil jeg spørge hr. Løkke Rasmussen om: Er det ikke den logiske konsekvens af de synspunkter, som vi principielt deler, om, at det er alle lønmodtageres rettigheder, det drejer sig om her?

(Kort bemærkning).

Lars Løkke Rasmussen (V):

Den yderste konsekvens af det synspunkt, jeg har gjort gældende her i dag, er naturligvis, at det enkelte ATP-medlem, den enkelte bidragyder, den enkelte lønmodtager får en større frihed med hensyn til placering af sine egne midler og dermed får en ultimativ indflydelse på, hvem der skal forvalte vedkommendes egen pensionsopsparing.

Jeg stiller mig noget tøvende over for ideen om at lave et stort, bureaukratisk demokrati, der omfatter mere end en million lønmodtagere, men vi vil da meget gerne være med til at diskutere det i kølvandet på udvalgsarbejdet. Men jeg er nu umiddelbart ret afvisende over for tanken.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrland (S):

En af årsagerne til, at vi nu laver det her lovforslag, er den udvikling, der har været på arbejds-

markedet igennem mange år. Situationen er jo rent faktisk den, at flere og flere lønmodtagerorganisationer er blevet medlem af en hovedorganisation, og flere og flere arbejdsgiverorganisationer er blevet medlem af en hovedorganisation. Er det ikke en tendens, der vil fortsætte? Det er i hvert fald min vurdering, at vi tid efter anden vil opleve, at disse organisationer vil blive omfattet af en hovedorganisation og dermed også tilgodeset det, vi er i gang med at lave her i dag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 forkastedes, idet 33 stemte for, 67 imod; 18 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 2, § 2, således ændret, ændringsforslag nr. 3 om en ny affattelse af § 3 og § 3 i den nye affattelse vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Anden behandling af lovforslag nr. L 114: Forslag til lov om ændring af lov om udøvelse af lægegerning. (Ændrede reklamebestemmelser).

Af sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen).

(FremSAT 11/1 95. Første behandling 20/1 95. Betænkning 15/3 95).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Agnete Laustsen (KF):

Forleden kunne Berlingske Tidende berette om en veritabel eksplosion i antallet af love, forordninger, osv. Lovsamlingen er således siden 1991 steget med 8,3 pct. og antallet af bekendtgørelser med 19,5 pct., så det er egentlig ikke noget under, at borgerne ofte føler sig fortabte i lovjunglen.

Nu står vi så her med et konkret eksempel på et efter konservativ opfattelse aldeles overflødig lovforslag. Det skal i ca. et halvt år, nemlig til slutningen af året, regulere et område, nemlig reklamer i forbindelse med lægegerning, til trods for at ministeren har lovet, at der inden dette tidspunkt, altså udgangen af 1995, fremsættes et nyt lovforslag af mere sammenhængende karakter, og til trods for at ministeren selv oplyser, at der overhovedet ingen problemer har været med reklamer under den nugældende lovgivning.

Vi vil derfor meget gerne støtte også den nuværende regering i at opnå det, som vi vel alle sammen kan ønske os, nemlig en bremse på lovmaskineriet, og vi vil gerne her give et praktisk eksempel på, at det kan lade sig gøre. Derfor indstiller vi dette lovforslag til forkastelse ved tredje behandling.

Jens Vibjerg (V):

Ved lovforslagets første behandling sagde jeg, at Venstre ikke på daværende tidspunkt kunne give sin tilslutning til det. Jeg gav også tilsagn om et konstruktivt arbejde i udvalget med henblik på en ordentlig belysning af problemstillingen.

Årsagen til, at vi ville afvente udvalgsarbejdet før endelig stillingtagen, var for det første, at Konkurrencerådet havde truffet en klar afgørelse gående ud på, at Lægeforeningens kollegiale regler om annoncering og reklameadgang blev ophævet pr. 1. juli 1994 – og for det andet skal man jo kun lovgive, når der er en klar grund til det. Det er jo sådan, at hver gang vi lovgiver, devaluerer vi den øvrige lovgivning. Jo flere love og regler, des mindre respekt for dem.

Endvidere har regeringen besluttet at nedsætte et udvalg, der skal gennemgå reklamereglerne på sundhedsområdet. Derfor var mit råd, at også lægernes reklameadgang skulle gøres til genstand for behandling i det særlige udvalg, hvor hele sundhedssektoren kunne ses under ét, så vi kunne få rimelig ensartede regler. Et råd, sundhedsministeren ikke har lyttet til.

Vi har i udvalget stillet en række spørgsmål, og svarene bekræfter, at det på nuværende tidspunkt vil være helt overflødig at gennemføre denne lovgivning. På spørgsmålet, om der har vist sig problemer siden liberaliseringen den 1. juli 1994, svarer sundhedsministeren jo klart, at der siden ophævelsen af de kollegiale regler i praksis ikke har vist sig problemer med annonceringen på lægeområdet.

Skal vi lovgive om tænkte problemer, ja, så bliver der nok at lovgive om.

Endvidere har vi spurgt, hvordan regeringen vurderede de økonomiske konsekvenser, såfremt lovforslaget ikke vedtages, og her er ministerens svar lige så klart: Den udvidede reklameadgang på området har indtil nu ikke medført stigende offentlige sundhedsudgifter.

Derfor kan jeg også på Venstres vegne sige, at på den baggrund er vi imod lovforslaget.

Jan Køpke Christensen (FP):

Jeg skal på Fremskridtspartiets vegne naturligvis klart udtrykke min opbakning til de tidligere ordførere i, at dette lovforslag er endnu et eksempel på ganske overflødig lovgivning. Det er jo klart fremgået under udvalgsbehandlingen, at det også er overflødig i relation til, at der ingen – ingen, understreger jeg – problemer er med annonceringen. Jeg synes, det er på høje tid, at man også viser tillid til netop lægestanden.

I relation til, at der ikke har været problemer, bør man ikke sige: Jamen det kunne jo være, at der kom problemer på et eller andet tidspunkt, for så kunne man jo på mange andre områder gå ind og sige, at vi skal have lovgivning, vi skal have regulering her og dér og alle vegne. Det er og bliver et utrolig negativt spor, vi kommer ind på, hvis det virkelig skal være den politik, der skal føres fremover. Vi må naturligvis den anden vej. Vi må reducere og forenkle lovgivningen.

Og dermed skal Fremskridtspartiet endnu en gang, som vi også har udtrykt det i vores betænkningsbidrag, opfordre til, at man tager klart afstand fra et ganske overflødig forslag som dette.

Jeg vil også sige, at vi mener, at man bør lytte til, hvad en offentlig institution som Konkurrencerådet udtaler. Efterhånden ser vi flere og flere områder, hvor man ikke tager hensyn til Konkurrencerådet. Den kompetence, det står for, undergraver man mere eller mindre, og det synes jeg er under al kritik.

Jeg kan kun endnu en gang opfordre til, at man afviser det fuldstændig overflødige forslag, som vi her debatterer.

Jørn Jespersen (SF):

De bemærkninger, der falder fra Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet i denne sag, hænger jo meget godt sammen med de tre partiers holdning til det at reklamere for medicin i fjernsynet.

Vi ser altså en konsekvent linje, hvor de tre partier på sundhedsområdet ønsker at gøre både lægegerning og medicin til varer på et frit marked, hvor man ønsker at fremme kommerциelle hensyn, hvor man ønsker at fremme det at kunne tjene penge på folks sundhed. Og det, der meget konsekvent bliver taberen, er et sundhedssyn, der bygger på, at man ikke skal behandle, at man ikke skal bruge mere medicin, end patientens behov tilsiger.

Det er et klokkeklart eksempel på, at Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet sætter ideologi, hensynet til at kunne tjene penge, hensynet til erhvervsinteresser, langt højere end sundhedspolitik, langt højere end hensynet til den enkelte patient.

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Det drejer sig om at have tillid til den enkelte borger, det enkelte individ, til, at man selv kan administrere sin hverdag – medmindre man er meget svag i samfundet, for så er det klart, at samfundet skal træde til. Men det drejer sig også om – med hensyn til reklamer i fjernsyn osv., som den tidligere ordfører var inde på – at vi naturligvis har tillid til, at borgerne selv kan vurdere dem.

Jeg er godt klar over, at der også kan opstå en – for at sige det på godt dansk – plat form for reklame, men så må vi se på det til den tid. Det har ikke vist sig endnu, at det er dårlig reklame, som man fører på sundhedsområdet, heller ikke for privathospitaler osv. Det er og bliver en saglig orientering efter min bedste overbevisning. Og da det offentlige jo ikke har mulighed for at tilbyde det optimale til landets borgere, synes jeg, det er rimeligt, at borgerne får en information – om det er i fjernsynet eller ej, er fuldstændig ligegyldigt for mig.

Jeg mener faktisk også, at vi bør forholde os til virkelighedens verden. Tv osv. er grænseoverskridende, og vi ved jo godt, at uanset om lille Danmark siger nej til reklamer på sund-

hedsområdet i tv, radio osv., får man dem alligevel ind ad døren igennem medierne. Vi skal en gang imellem forholde os bare lidt til virkelighedens verden. Vi kan altså ikke styre alt også ude over landets grænser.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Hvis hr. Jan Køpke Christensen ønsker at beskæftige sig med virkelighedens verden, skulle han studere det amerikanske sundhedssystem, der mest muligt ligner det, Fremskridtspartiet går ind for. Det er samtidig det sundhedssystem i verden, som er dyrest, og det er det sundhedssystem, som der er den største utilfredshed med fra brugernes side. Det burde hr. Jan Køpke Christensen studere.

Og når man henviser til tv-reklamerne for privathospitaler, må det være mig tilladt at gøre opmærksom på, at netop de tv-reklamer, der er blevet igangsat for nylig, langt overskrider, hvad formanden for Lægeforeningen finder etisk forsvarligt. Så det er et eksempel på, at når man åbner op, får man platte reklamer, der ikke tager hensyn til patientens behov, men tager hensyn til privatvirksomhedens indtjeningsmuligheder.

Jan Køpke Christensen (FP):

Jeg synes, man skal prøve at forstå, hvad der bliver sagt. Man bør i hvert fald lytte. Det tror jeg ikke at den tidligere taler har gjort.

Når man stiller sig her på Folketingets talerstol og bare slynger et eller andet ud om, at Fremskridtspartiet står for det samme som det amerikanske sundhedsvæsen, er det måske, fordi man ikke – undskyld jeg siger det – har gidet sætte sig ind i, hvad Fremskridtspartiets politik er på sundhedsområdet.

Vi har altid ønsket og ønsker fortsat, at det offentlige skal stille et fornuftigt sundhedsvæsen til rådighed for borgerne. Vi har endda ved ændringsforslag til finansloven ønsket afsat ekstra milliarder, der skulle bruges til bl.a. afvikling af ventelisterne og til brug for de svage, de handicappede og de syge her i samfundet.

Så det er og bliver noget snak, noget tom snak, der kom fra Folketingets talerstol, at Fremskridtspartiets sundhedspolitik er lig med den amerikanske. Den ligger meget, meget fjernt fra den amerikanske.

Efter min opfattelse skal der stadig væk være et alternativ, for hvis vi ikke har et alternativ her

i landet med hensyn til de private hospitaler og klinikker, vil der bare ske det, at man tager til udlandet, og så får det danske private område ikke noget ud af disse kroner, som man alligevel som borger afsætter til sit helbred. Det er kun, fordi det offentlige ikke lever optimalt op til at have et fornuftigt sundhedsvæsen, at der er det alternativ, og at borgerne i større og større omfang benytter sig af det.

Se bare Sygeforsikring Danmark; der har aldrig været så mange medlemmer som i dag. Hvorfor? Det er da, fordi det offentlige system ikke er godt nok.

Vi ønsker, at det offentlige system skal blive bedre; vi har ønsket at afsætte kroner til det, og det vil vi fortsat gøre.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg har lyttet opmærksomt til den debat, der udspandt sig her på det sidste, og jeg må nok sige, at jeg er blevet yderligere bestyrket i fornuften i lovforslaget.

Det, regeringen ønsker, er jo at nulstille inden for området. Så får vi på baggrund af Konkurrencerådets henvendelser, som der også er blevet talt om, mulighed for at lade et udvalg se på, hvordan det skal se ud med hensyn til reklamebestemmelser på dette område, som jo er et meget ømtåligt område. Det har også en hel del at gøre med, hvordan forbruget af sundhedsydelse bliver. Og så kan vi få en etisk forsvarlig reklamering, som vi er enige om, på dette område.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Forespørgsel nr. F 24:

Forespørgsel til udenrigsministeren:

»Kan ministeren oplyse, hvad regeringen vil gøre for at stoppe gennemførelsen af EU-lovgivning, som medfører en sænkning af danske miljø- eller sundhedsstandarder, eller som begrænser Danmarks ret til at gennemføre bedre standarder?«

Af Keld Albrechtsen (EL) og Bruno Jerup (EL). (Forespørgslen anmeldt 7/12 94. Fremme af forespørgslen vedtaget 13/12 94).

Begrundelse

Keld Albrechtsen (EL):

Danmark er i de seneste måneder blevet ramt af det ene nederlag efter det andet i miljøsager i EU. Problemet går langt tilbage, men det tog for alvor fart med EF-pakken fra 1986, der slap det indre marked løs på miljøet. Problemet er blevet større og større, efterhånden som det store mylder af direktiver om det indre marked er blevet gennemført.

Vi vidste jo godt, at det ville gå sådan, jeg vil sige desværre. I 1986, da vi havde debatten om EF-pakken, sagde et flertal i Folketinget nej til den nye traktat. Socialdemokratiet, SF, De Radikale og VS sagde nej, bl.a. fordi vi mente, at miljøgarantien var for svag. Dengang lovede regeringen med hr. Uffe Ellemann-Jensen i spidsen, at vi altid kunne sige nej til hvad som helst – også miljødirektiver.

Men hvad skete der så? Der skete jo det, at unionsmodstanderne desværre fik ret i, at der var tale om tomme løfter. Schlüterregeringen gjorde alle tænkelige krumspring for at undgå at bruge miljøgarantien. Poul Schlüter og hr. Uffe Ellemann-Jensen vidste godt, at de havde lovet befolkningen en vare, som de ikke kunne levere, og derfor gjorde de alle tænkelige krumspring for at undgå at bruge miljøgarantien og dermed komme til at stå som kejseren uden klæder.

Da den tyske regering i 1991 gik imod et EF-direktiv og fastholdt et tysk totalforbud mod miljøgiften PCB, der er et giftigt desinfektionsmiddel, lod den danske regering stå til. Danmark påberåbte sig ikke miljøgarantien; man hævdede, at direktivet var minimumsagtigt. Dermed håbede den daværende regering at kunne feje problemet ind under gulvtæppet.

Nu står så den nuværende miljøminister med PCB-problemet, fordi EU ikke vil anerkende, at sådanne direktiver er minimumsagtige.